

Laura Chinn, *Acne*

Copyright © 2022 by Laura Chinn

Published in agreement with Sterling Lord Literistic Inc,
through ANA Sofia Ltd.

© 2025 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate.

Unele nume și trăsături au fost schimbate. În cazul dialogurilor, intenția a
fost aceea de a reproduce esența conversațiilor, și nu de a le reda literal.

Redactare: Bogdan Coșa

Corectură: Vasilica Turculeț, Casian Gămănuț

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHINN, LAURA

Acnee: o autobiografie / Laura Chinn; trad. din lb. engleză și note de Iulia
Dromereschi. - Valea Lupului: Alice Books, 2025

ISBN 978-630-6676-15-6

I. Dromereschi, Iulia (trad.; note)

929

616

Acnee

O autobiografie

Laura Chinn

Traducere din limba engleză
și note de Iulia Dromereschi

2025

Cuprins

Toxine	9
Mutarea	14
BFF	21
Pubertate	26
Scieno	30
Max.	40
Spitalul	49
Singură acasă	60
Orb	67
Mexic	72
Hărțuire	78
Virgină	88
Bătăi	95
Accutane	103
Florida	113
Culoare	118
Altele	126
Burbank	135
Shively	146
Unchiul Dog	157

Los Angeles	165
La liceu	171
Zoe	180
Joburi	185
Kay Jewelers	190
J-E-L-L-O	201
Din nou Los Angeles	214
Purif	225
I-U-B-I-R-E	233
Satul Libertății	239
Liber	248
Inimă frântă	256
Iubit	270
Încă o dată Los Angeles	279
Coinstar	291
Jaz	297
New Age	306
Căutări	316
Unicorn	324
Mulțumiri	336

Toxine

Aveam zece ani când mi-am descoperit fața. Nu că nu știam ce e o față, doar că nu mă gândisem niciodată la a mea. Nici de stomac nu-ți prea pasă până ce nu te doare. Am devenit conștientă de fața mea când s-a întâmplat ceva cu ea. Pe obrazul drept mi-a apărut o biluță albă și, ca prin farmec, mi-am dat seama că am o față. M-am uitat lung la biluță în oglindă și m-am gândit la fața mea pentru prima dată, iar de atunci nu m-am mai putut opri să mă gândesc la ea.

În clipa aceea nu știam cât de mult îmi va schimba viața coșul ăla minuscul. Nu-mi dădeam seama că e un avertisment că se apropie o furtună acneică. Stima mea de sine era pe cale să fie ruinată. Identitatea mea avea să se transforme – dintr-un copil încrezător și îndrăzneț, aveam să ajung un adult nesigur, temător. Dacă n-ați avut parte niciodată de furia acneei, vi s-ar putea părea

ușor exagerat ce zic. În fond, e o boală nici pe departe fatală, iar dacă ați avut mereu pielea curată, e aproape imposibil să înțelegeți ce înseamnă cu adevărat să trăiești cu o bacterie – *Cutibacterium acnes* – care îți atacă fața zi și noapte.

Parcă o forță nevăzută mă făcea să port o mască umflată și roșie. Maska era urâtă și înspăimântătoare, iar oamenii se holbau scârbiți la ea – sau, mai rău, cu milă. Nu știam cum ajunsese pe fața mea, dar știam că nu o pot scoate. După genocid, război nuclear, foamete, sclavie și agresarea copiilor, acneea e cel mai cumplit lucru care i se poate întâmpla unei persoane. Bine, fie, poate cancerul e mai rău, și probabil încă alte câteva lucruri, dar acneea e ceva brutal, cu adevărat brutal, și, dacă n-ați trecut prin ea... la dracu' cu voi, sincer.

Unii oameni trebuie să poarte masca tragică a acneei doar câțiva ani, după care sunt reintegrați în societate și își pot reclădi încrederea în sine. Dar eu a trebuit să o port cea mai mare parte a vieții mele; de la puseuri moderate la ceva de tipul Freddy Krueger, și asta timp de 20 de ani; ba mi-au mai rămas și cicatrici. E adevărat, copilăria mea a fost plină de evenimente cumplite și comparativ cu ele acneea pare o deșertăciune teribilă și ridicolă, dar cam așa se simte la nivel psihologic impactul acestei boli de piele. Dintre toate tragediile copilăriei, acneea a fost cea mai marcantă și mai supărătoare. Nu înceta să strige la mine: „Ești altfel decât toți ceilalți! Ar trebui să te sinucizi!”.

Chiar și așa, oricât de dureroasă ar fi boala asta de piele, mi-a salvat viața. Combinația mea fabuloasă de

acnee chistică și narcisism peste medie m-a obligat să caut ajutor la medici, dermatologi, psihologi, vindecători, hipnoterapeuți, specialiști în copilul interior, acupunctori, chiropracticieni, maștri Reiki, persoane care comunică mesaje de la îngeri și șamani. Numeroasele mele încercări de a trata această afecțiune a pielii m-au făcut să mă analizez mai profund și să aflu mai multe despre mine decât aș fi făcut-o în oricare altă situație. Primul coș mic și ticălos care mi-a făcut cunoștință cu conceptul de ură de sine a fost premergătorul unei suferințe intense, dar și al unei dezvoltări și transformări inevitabile, chiar dacă tot ce-am putut să fac atunci a fost să mă holbez la el în oglindă ca o tâmpită.

După ce am întrebat-o ce-mi apăruse brusc pe obraz, mama mi-a explicat că e vorba despre „toxine”; care, iată, mi se manifestau pe piele. Asta m-a îngrozit, pentru că, deși nu înțelegeam eu prea bine ce erau toxinele, știam că părinții mei încercau cu disperare să le evite. Eram genul acela de familie care alegea produse organice, din surse sustenabile, crescute în condiții naturale. Care folosea detergenți pe bază de plante, care de fapt nu erau suficient de puternici să degreseze nimic, așa că fiecare oală și tigaie păstrau pe veci un soi de strălucire ca de ceară. Părinții mei erau hipioți și nu făceau nimic ca la carte. Sunt foarte convinsă că tata încă se trezește în fiecare dimineață, vede ce face toată lumea și apoi face exact pe dos.

Dieta noastră se schimba mereu. Uneori mâncam raw vegan, adică doar legume care nu erau încălzite niciodată

la mai mult de 48 de grade Celsius. Alteori, mâncare indiană, pentru că tata a încercat-o o dată și i-a plăcut atât de mult, că a plătit-o pe indianca ce deținea 7-Elevenul de la colț să vină și s-o învețe pe mama să facă și ea, iar mama, îndatoritoare, avea să ne gătească apoi zilnic așa luni întregi. Trebuia să urmăim întotdeauna regulile vreunui moft care i se năzărea tatei, iar moftul nu era niciodată mâncarea americană obișnuită.

În prezent, tata are o dietă pe bază de carne crudă: pui crud, vită crudă și, din când în când, câte un testicul crud de țap. Da, tatăl meu a mâncat testicule crude de țap. A început dieta asta după ce a citit o carte scrisă de un tip pe nume Ajonus Vonderplanitzk, al cărui nume adevărat este John.

Ajonus pretinde că lactatele nepasteurizate și carnea crudă sunt cele mai sănătoase alimente pe care le poți consuma și se pare că asta a fost un mod de gândire suficient de neconvențional încât să-l convingă pe tata pe deplin. Dacă m-aș duce chiar acum la el, ar sta în fața mea și ar mânca ceva ce el numește „curry din pui crud”, adică fix ce spune numele. Ar ronțâi bucățele slinoase de pasăre crudă, încercând să mă convertească și pe mine la stilul ăsta de viață *rawtastic*.

În copilărie, ori de câte ori îi întrebam de ce mâncăm tocăniță vegană la temperatura camerei sau *dal makhani*, și nu hotdogi și Bagel Bites ca prietenii mei, ai mei spuneau că părinții acelor prieteni sunt niște oi care urmează orbește DAS (dieta americană standard) și că hrana lor e plină de toxine. Bine, dar atunci mie de

ce-mi ieșeau toxine pe față? De unde veneau aceste toxine faciale misterioase? Consumam alimente naturale și foloseam detergenți și săpunuri pure. Îmi luam zilnic suplimentele de vitamine și în fiecare seară îmi beam băutura pe bază de pudră de calciu și magneziu. Mâncam cerealele rășnite în casă, organice, fără OMG, și nu făceam nicio nebunie, nu tu dușuri fără filtru de clor, nu tu spălat pe dinți cu pastă cu fluoruri, nu tu maioneză de la magazin.

Nu pricepeam ce-ar fi putut cauza coșul ăla. În orice caz, după ce a dispărut, dat fiind că n-a apărut altul care să-i ia locul, am uitat de el. Pielea mea a redevenit delicios de delicată, fără pori, ca de copil, ceea ce mă face să mă întreb dacă Dumnezeu urăște adulții. Habar n-aveam pe-atunci că aveam craniul înfășurat în ceva mai prețios decât diamantele; mă jucam cu păpușile mele Barbie și înotam la YMCA, timp în care pielea mea era *uluitor de perfectă*, chiar dacă eu nici nu băgam de seamă, fiindcă nu-mi spusese nimeni că asta era pe cale să se schimbe pentru totdeauna.

Mutarea

Cam în același timp cu prima erupție cutanată, mama ne-a chemat pe mine și pe fratele meu mai mare să ne dea niște „vești minunate și extraordinare”. Ne mutam în Clearwater, Florida. Se părea că mama, fratele meu și cu mine aveam să ne ducem cu o dubă, laolaltă cu toate lucrurile noastre, în Florida, iar tata trebuia să ni se alăture peste câteva luni, după ce-și încheia ultimul contract ca programator. Ne-a zis asta cu un zâmbet imens pe față, de parcă ne-ar fi anunțat că am câștigat zece mii de dolari la loz în plic.

Locuiserăm până atunci în La Crescenta, California, o suburbie aflată la nord de Los Angeles, într-o casă de vreo 250 de metri pătrați, și mă simțeam destul de fericită acolo. Cartierul nostru gema de copii, iar jocul de-a hoții și vardiștii părea să nu se termine niciodată cu adevărat. Cea mai bună prietenă a mea, Samantha,

locuia la patru străzi distanță. Fratele meu și cu mine – împreună cu alți 15 copii care creșteau extrem deocoloșiți – eram educați în sistem homeschooling de mama ei. În fiecare dimineață, fratele meu și cu mine mergeam pe jos până la mica noastră școală neconvențională, oprindu-ne să mestecăm frunze de citronelă sau să inspectăm migrația lentă a vreunui melc pe trotuarul încins. Uneori, e drept, puneam sare pe melc și ne uitam cum se deshidratează și moare, fiindcă și în cartierele frumoase pot locui copii diabolici.

Viețile noastre se desfășurau între cele patru străzi. Acolo se derulau toate poveștile noastre. Aveam o copilărie simplă și mărunță, la fel ca suburbia noastră liniștită, și credeam că așa va rămâne mereu. Cu toate astea, încercarea jalnică a mamei de a mă manipula să cred că mutarea pe cealaltă coastă, în locul acela complet străin și exotic numit Florida, era ceva „minunat, extraordinar”... a funcționat. Copiii sunt niște idioți naivi.

Ne-a zis că ne mutăm lângă o plajă, într-o casă mai mare și mai bună și că o să ne petrecem zilele construind castele de nisip și înotând cu delfinii. Am înghițit gălușca. Eram entuziasmată și încântată să plec în aventură, așa că abia când am ajuns în Florida am descoperit că fusesem păcălită. Proprietatea noastră cu vedere la plajă era la cel puțin 15 minute distanță de locul promis, cu castelele lui de nisip și delfinii, astfel încât „casa mai mare și mai bună” în care urma să trăim a fost compromisă pe loc.

Practic, parcă pe toate geamurile scria „clădire nelocuibilă”. Proprietarii anteriori, foarte neglijenți, ținuseră câțiva ciobănești germani, așa că pereții erau plini de blană de câine. Toate ferestrele erau înțepenite de rugină. Aerul condiționat nu mai funcționa de ani buni. Nu aveam bucătărie. Pe bune. Bucătăria era o simplă cameră goală ce mirosea ca și cum s-ar fi gătit acolo cândva. În curtea din spate, năpădită de buruieni și de șopârle, era o cușcă de câine abandonată, din care ne-a întâmpinat un oposum ce-și făcuse veacul pe acolo și murise în ea.

Pentru că nu se putea trăi în noua noastră casă, a trebuit să stăm în apartamentul minuscul lipit de garaj. Luni de zile, până să devină casa mai locuibilă, am dormit înghesușiți tustrei pe o saltea pusă direct pe podea. Și asta în decursul *unei veri în Florida*.

Știi cum e când deschizi cuptorul încins ca să vezi ce mai face curcanul sau orice ai coace acolo și te lovește aerul fierbinte în față, de trebuie să-ți verifici sprâncelele? Așa e vara în Florida, de dimineată până seara. Mă mir că oamenii din Florida mai au sprâncene. Dar cea mai mare întorsătură a veștii minunate și extraordinare a mamei a fost că tata nu avea de fapt să ni se alăture. După un an de viață nouă și umedă în Florida, părinții mei au decis c-ar fi mai bine ca tata să rămână pentru totdeauna în Los Angeles, fiindcă... divorțau.

Pe atunci nu știam asta, dar divorțul poate fi foarte traumatizant pentru copii. Într-o zi deosebit de ciudată din gimnaziu, stăteam lângă o fată dolofană, adorabilă, cu păr roșcat, buclat, și făceam o listă cu lucrurile care

ne plac și care nu ne plac. Profesoara ne obligase să facem echipă cu o persoană necunoscută, așa că ne întrebam lucruri precum:

— Îți plac ouăle?

— Aăă, nu chiar.

— Aha. Mie-mi plac.

— Grozav.

Profesoara ne încuraja să ne cunoaștem, dar modul în care trebuia s-o facem era mai degrabă mecanic, așa că nu prea funcționa. În mijlocul exercițiului nostru agonizant, fata pe care începeam să o cunosc a început să facă pipi. Băncile noastre erau lipite una de cealaltă, așa că am auzit sunetul lichidului care picura. M-am uitat în jos și am văzut cum făcea pipi pe ea, pe picioare, pe podea. Sub ea, pe mocheta albastră ieftină, de școală publică, se forma o baltă tot mai mare și mai întunecată.

Până a terminat, ne-am privit în ochi. Arăta ca o gazelă încolțită. *O să mă mănânci?* păreau să spună ochii ei. Nu știu de ce mi-au zâmbit zeii bunătații în ziua aia. Aveam unșpe ani și aș fi putut avea o reacție de genul „Căh!” sau „Ce mama mă-sii faci?!”, dar n-am zis nimic. *Nu te mănânc, ești în siguranță*, au răspuns ochii mei.

Toată sala a început să miroasă a pipi. Unii copii au început să șușotească despre mirosul misterios. Profesoara a profitat de ocazie ca să ne sfătuiască pe toți să începem să folosim deodorant. Apoi a sunat de pauză și fata s-a mai uitat o dată la mine, să se asigure că n-am de gând să sar pe ea când îmi întoarce spatele. *Aleargă liberă, gazelă mică*, i-am făcut semn din cap. Și-a legat

bluza de trening în jurul taliei și a plecat. N-a aflat ni-
meni ce s-a întâmplat în ziua aia cu fetița foarte rușinată
și bine hidratată. Ani mai târziu, mi-a spus că părinții
ei divorțaseră recent și că trauma o făcuse să-și piardă
controlul asupra vezicii.

Așadar, știind cât de traumatizant poate fi divorțul
pentru copii, să le spui că divorțezi ar trebui să fie o ches-
tiune delicată. Dar mama ne-a zis așa: urlând la tata prin
telefon, apoi închizându-i și izbind aparatul de perete.
Aveam zece ani și stăteam pe canapea lângă fratele meu
mai mare cu trei ani, care a întrebat-o ce se întâmplă.

— Întreabă-l pe tâmpitul de taică-tău! Divorțează de
mine! a urlat ea.

Apoi a intrat valvârtej în camera ei și a trântit ușa.

Așa am aflat că tata nu va mai locui niciodată cu mi-
ne. Așa am aflat că tatăl meu amuzant, care se asigura
mereu că-mi iau vitaminele, că-mi fac temele și că măn-
ânc produse neconvenționale, nu va mai face asta ni-
ciodată.

Din fericire, fratele meu și cu mine nu ne-am pier-
dut controlul asupra vezicii, dar am fost devastați. După
20 de ani de căsnicie aparent fericită, chiar așa, se des-
părteau ai noștri pe veci? Dar mama a mărturisit apoi
că, în cei 20 de ani, tatăl nostru avusese relații extracon-
jugale și că ajunsese și ea, într-un sfârșit, la capătul răb-
dării. Mama mea, *foarte* neconvențională din fire, nu
credea în concepte prostești precum limitele sau prote-
jarea copiilor de informații delicate, așa că ne-a pictat
întregul lor divorț în culori foarte vii, ajungând să ne

spună până și cele mai intime detalii. Se pare că, deși
planul inițial fusese ca tata să aibă dreptul la aceste aven-
turi, la un moment dat mama s-a răzgândit.

Tata consideră că bărbații nu sunt capabili să fie mo-
nogami și mi-a zis asta de îndată ce am fost suficient de
matură încât să pricep conceptul.

— Dacă te căsătorești vreodată, să știi că soțul tău
nu va fi mulțumit decât dacă-i permiți să aibă partener
sexuale în afara căsătoriei, m-a informat el când aveam
12 ani.

— Mersi de sfat! Abia aștept să cresc – bărbații par
fantastici!

Mama a zis că divorțul a avut loc pentru că se temea
că tata va lua SIDA de la una dintre femeile cu care se
culca și că ne va infecta pe toți. Mi-a zis asta când abia
dacă eram suficient de mare să înțeleg ce era aia SIDA.
Dar cred că, de fapt, căsnicia lor s-a încheiat pentru că
orgoliul mamei a fost prea șifonat. Tata făcea sex cu di-
verse femei cărora nu doar că le dădea atenție, dar erau
toate și mult mai tinere decât mama. În urmă cu niște
ani, când ea fusese de acord cu condițiile căsătoriei, cred
că se imaginase o hipiotă cu spirit liber, care putea trăi
foarte bine într-o relație deschisă până la sfârșitul vieții.
Când realitatea s-a instalat însă mai confortabil, avea de-
ja în jur de 50 de ani și doi copii și s-a trezit legată prin
lege de un bărbat care le-o trăgea unor fete de 19 ani.

În apărarea lui, după pronunțarea divorțului, tata ne-a
vizitat din două în două weekenduri. Zbura atât de des
din California în Florida, că Delta i-a oferit bilete la clasa